

Show don't tell

Curtis Sittenfeld bij Meulenhoff:

*Romantic Comedy* (Nederlandse editie)

*Romantic Comedy* (Engelse editie)

*Prep* (Nederlandse editie)

*Prep* (Engelse editie)

*Show don't tell* (Nederlandse editie)

*Show don't tell* (Engelse editie)

Curtis Sittenfeld

# *Show don't tell*

VERHALEN

Vertaald door Inge Kok

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8408-0

ISBN 978-94-023-2800-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1282-7 (audio)

NUR 304

Oorspronkelijke titel: *Show don't tell*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Jenn Ackerman

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2025 by Curtis Sittenfeld. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Inge Kok en Meulenhoff Boekerij bv,  
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden  
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand,  
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij  
elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder  
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-  
en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet  
toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,  
AI training and similar technologies.

Voor Sarah Coyne Sittenfeld  
om talloze redenen



# INHOUD

|                                                |     |
|------------------------------------------------|-----|
| Show don't tell                                | 9   |
| De huwelijksklok                               | 33  |
| Witte vrouwen LOL                              | 64  |
| De rijkste oppas ter wereld                    | 87  |
| Creatieve verschillen                          | 119 |
| Vervolgafpraak                                 | 141 |
| De doos voor Morgen                            | 176 |
| A voor alleen                                  | 202 |
| De beschermheiligen van de middelbare leeftijd | 230 |
| Giraf en Flamingo                              | 256 |
| De omhelzing                                   | 278 |
| Verloren maar niet vergeten                    | 294 |
| Dankwoord                                      | 351 |



## SHOW DON'T TELL

**E**en rijke oude man die Ryland W. Peaslee heette, heeft op een gegeven moment een enorme schenking gedaan aan het studieprogramma en daarom heetten niet alleen de beurzen voor het tweede jaar waar hij het geld voor heeft verschaft, maar ook de mensen die ze ontvingen Peaslees. Je zei: 'Hij is een Peaslee', of 'Zij is een Peaslee'. Er werden er elk jaar vier toegekend. Er waren andere beurzen, maar die leverden geen van alle zo veel geld op – achtentachtighonderd dollar – als de Peaslees. Bovendien moest je bij alle andere ook nog lesgeven aan bachelorstudenten.

Onze professoren en de mensen van de administratie lieten niets los over de precieze datum waarop we de brief zouden ontvangen met de bijzonderheden over onze beurs voor het tweede jaar, maar er ging een gerucht dat het op een maandag halverwege maart zou zijn, wat inhield dat ik niet achter mijn bureau zat maar het grootste deel van de ochtend en het begin van de middag bij het voorraam in mijn appartement stond, waar ik de straat afspoorde naar de postbode. Tussen de middag at ik een schaaltje yoghurt met muesli – op maandagavond, na de werkgroep, dronk ik het meest, en daardoor leek het leven dan de grootste belofte voor mogelijkheden om te flirten in te houden, dus at ik op die dagen liever niet te veel – waarna ik mijn tanden poetste, onder de douche ging en me aankleedde. Het was nog steeds pas twee uur. De werkgroep begon om vier uur en mijn appartement lag op tien minuten lopen van de campus. Ik woonde op de eerste verdieping van een verwaarloosd klein huis met een mansardedak, in dezelfde straat

als een stel studentenverenigingen voor vrouwen en de Coöp-supermarkt, waar ik me af en toe te buiten ging aan een biologische ananas, die ik achter elkaar opat. Ik was merkwaardig bedreven in het snijden van ananas, en als ik dat deed voelde ik me een luisterrijke tropische koningin zonder iemand die getuige was van mijn luister. Het was 1998 en ik was vijfentwintig.

Ik zat zo in spanning over de brief voor de beurs dat ik besloot mijn tas te pakken en buiten op de postbode te wachten, hoewel de temperatuur dicht bij het vriespunt lag. Ik ging in de mintgroene stalen stoel op de hoge stoep voor het huis zitten, sloeg de paperback open waarin ik halverwege was en begon niet meer dan een paar zinnen te lezen. Mijn masterstudie was de periode in mijn leven waarin ik de meeste vrije tijd en de minste verplichtingen had, waarin ik het meest over fictie discussieerde en de minste boeken las. Maar het is moeilijk om je te concentreren wanneer je als een pop bezig bent om jezelf te worden.

Mijn benedenbuurvrouw, Lorraine, kwam haar appartement uit terwijl ik op de stoep zat, met een brandende sigaret in haar hand; ze had mijn deur waarschijnlijk open en dicht horen gaan en dacht dat ik was vertrokken. We keken elkaar aan en ik grijnsde zelfgenoegzaam – onwillekeurig, als het daardoor beter wordt, wat waarschijnlijk niet zo is. Ze begon te praten, maar ik stak mijn handpalm op, waarbij ik ging staan, en ik schudde mijn hoofd. Vervolgens trok ik mijn tas over mijn schouder en ging ik op weg naar de campus.

Lorraine was begin vijftig en ze was in dezelfde week in augustus naar het Midden-Westen verhuisd als ik, ook om een mastergraad te halen maar bij een andere studierichting; ze vertelde me dat ze een biografie schreef. Ik kwam uit Philadelphia en zij kwam uit Santa Fe. Ze had donker haar en droeg spijkerbroeken en sieraden met turkoois – ik had de indruk dat ze eerder uit een oude familie uit het Noordoosten kwam dan dat ze een echte woestijn-

bewoner was – en ze had een specifieke gretigheid waardoor ik op mijn hoede was. Ik wilde hartstochtelijke verhoudingen met sexy kerels van mijn leeftijd hebben en niet optrekken met een vrouw van tweeënvijftig. Toen ik begin september, nadat ik voor het eerst bij Doug was blijven slapen, 's morgens rond acht uur thuiskwam, katterig en opgetogen over mezelf, zat ze op de hoge stoep koffie te drinken, en ik wenste haar goedemorgen en zij zei: 'Hoe gaat het?' en ik zei: 'Prima, hoe gaat het met jou?' en ze zei: 'Ik denk erover na dat de Engelse taal een adequate woordenschat voor verdriet mist.' Na een korte aarzeling zei ik: 'Je zult wel gelijk hebben. Nog een fijne dag!' Waarna ik haastig naar binnen ging.

Het kwam waarschijnlijk doordat ik werd afgeleid door Doug, en onze hartstocht, dat ik er aanvankelijk weinig aandacht aan besteedde dat Lorraine rookte. Ik kon de rook in mijn appartement ruiken, en op een dag haalde ik zelfs mijn huurcontract tevoorschijn om te controleren of daarin stond dat roken zowel binnen als buiten niet was toegestaan – dat klopte – maar vervolgens deed ik er niets aan.

In de vierde week van mijn relatie met Doug werd zowel zijn werk als dat van mij op dezelfde dag in de werkgroep besproken. Dat van mij werd buitengewoon gunstig besproken en dat van hem buitengewoon ongunstig, wat me geen van beide verbaasde. De vorige avond, toen we naakt in Dougs bed lagen, hadden we besloten elkaar al van tevoren te zeggen wat we ervan vonden. Terwijl hij op me lag, zei hij dat hij mijn verhaal leuk vond, dat alleen het begin verwarrend was. Vervolgens stak ik een monoloog van zeventien minuten af over alle manieren waarop hij dat van hem kon verbeteren, waarna hij opstond, naar de andere kamer ging en de televisie aanzette, hoewel we geen seks hadden gehad. Ik dacht dat een kritische bespreking van zeventien minuten een bewijs van liefde was, en in feite geloof ik dat nog steeds, maar het verschil tussen wie ik toen was en wie ik nu ben, is dat ik nu nooit aanneem

dat ook maar iemand die ik tegenkom ergens mijn mening over deelt.

De volgende avond gingen de meesten na de werkgroep naar de bar; het was pas acht uur toen Doug zei dat hij hoofdpijn had en naar huis ging. Ik zei: 'Maar we doen deze studie toch om kritiek te krijgen?' Hij zei: 'Mijn hoofdpijn heeft niets te maken met de kritiek.' Drie uur later liep ik na mijn vertrek uit de bar naar zijn appartement. Ik klopte op zijn deur tot hij opendeed, in een boxershirt en een t-shirt en met een geërgerd gezicht. Hij zei: 'Ik heb vanavond echt geen zin in gezelschap,' en ik zei: 'Kan ik hier in elk geval slapen? We hoeven het niet te doen. Ik weet dat je' – ik maakte aanhalingstekens in de lucht – 'hoofdpijn hebt.'

'Weet je wat, Ruthie? Dit wordt niets.'

Ik was stomverbaasd. 'Maak je het uit?'

'We zijn duidelijk te hard van stapel gelopen,' zei hij. 'Dus kunnen we het beter nu rechtzetten dan de situatie laten voort-etteren.'

'Ik denk dat "etteren" niet het woord is dat je bedoelt,' zei ik. 'Of je moet ons zien als een ontstoken wond?'

Hij keek me woedend aan. 'Dit is geen werkgroep.'

Niet dat ik niet hevig overstuur was; het feit dat ik hevig overstuur was, weerhield me er gewoon niet van om een opmerking te maken over zijn woordkeus. Ik liep naar mijn eigen appartement en was een groot deel van de volgende week aan het huilen, terwijl ik Doug af en toe een paar meter verderop zag tijdens de werkgroep, bij colleges en in bars.

Die week klopte ik ook op Lorraines deur om tegen haar te zeggen dat ik haar sigarettenrook in mijn appartement kon ruiken en om haar beleefd te vragen ergens anders te gaan roken. Ze verontschuldigde zich en liet later die dag een kaart en een enkele zonnebloem voor mijn deur achter – toen ik de zonnebloem zag, was ik dolgelukkig omdat ik dacht dat hij van Doug kwam – en ze

bleef, te oordelen naar de lucht, enthousiast doorroken. Ik liet een briefje voor haar achter waarin ik zei dat ik blij was met de zonnebloem maar contact zou opnemen met onze huisbaas als ze niet ophield. Op zaterdag kwam ik om een uur 's nachts thuis en trof ik haar buiten aan in de mintgroene stoel, genietend van een sigaret; ze zal wel hebben gedacht dat ik sliep. Ze giechelde en zei: 'Dit is gênant', en ik negeerde haar en ging naar binnen. De volgende dag stuurde ik onze huisbaas een mailtje. Ik ben er vrij zeker van dat Lorraine daarna zowel binnen als buiten niet meer zo veel rookte, maar er evenmin helemaal mee ophield, en ik bleef haar negeren. Dat wil zeggen dat ik niet tegen haar sprak, maar als zij hallo zei, knikte ik als antwoord.

Er verstreek weer een maand en op een middag verongelukte er een lijnvliegtuig in Noord-Carolina, waarbij alle zevenenveertig passagiers en bemanningsleden omkwamen. De volgende dag zat Lorraine in de mintgroene stoel de krant te lezen toen ik het huis verliet en ze zei: 'Heb je gehoord van het vliegtuigongeluk?' en ik zei: 'Ja,' en bleef doorlopen, en ik was ongeveer drie meter verder toen ze zei: 'Je bent een takkewijf.' Ik was zo verbaasd dat ik me omdraaide en begon te lachen. Daarna draaide ik me weer om en liep weg.

Er verscheen opnieuw een enkele zonnebloem voor mijn deur, samen met een ander briefje: 'Die uitbarsting is niet wie ik ben. Ik bewonder je enorm.' Ik had mijn medestudenten al het verhaal verteld van mijn buurvrouw van middelbare leeftijd die sieraden met turkoois droeg en die tegen me zei dat ik een takkewijf was, en het briefje bezorgde me een akelig en teleurgesteld gevoel. De volgende vijf maanden, tot aan de middag waarop ik op de brief over de beurs wachtte, had ik zo weinig mogelijk contact met Lorraine.

Het was onmiskenbaar een teken van mijn grote onrust over de beurs dat ik op de stoep was gaan zitten. Terwijl ik naar de stad liep begon ik in mijn hoofd een nieuw mailtje op te stellen

voor mijn huisbaas. Ik besloot het woord ‘carcinogeen’ te gebruiken.

Omdat ik nog steeds anderhalf uur had voor de werkgroep begon, ging ik bij de boekhandel naar binnen. Ik kwam een medestudent tegen die Harold heette en die onlangs tijdens de werkgroep had gezegd dat alles wat ik schreef het sfeertje had van meisjes van tien op een pyjamafeestje. In de winkel vertelde Harold me dat de brieven over de beurs die dag niet kwamen. Zijn post was al bezorgd en dat was ook gebeurd bij een jongen die Cyrus heette en die naast hem woonde; ze hadden geen van beiden een brief ontvangen en het laatste nieuws was dat de brieven woensdag zouden worden verstuurd en waarschijnlijk donderdag zouden arriveren. Vervolgens stak Harold een paperback van *Mao II* op en zei: ‘Als DeLillo nu nog niet de ombudsman van de Amerikaanse letteren is, zou ik niet weten wie dat wel is.’

‘Ik heb nog nooit iets van hem gelezen,’ zei ik. Harold trok een afkeurend gezicht en ik voegde eraan toe: ‘Leen me dat als je het uit hebt en ik ga het doen.’

‘Het is niet van mij,’ zei Harold. ‘Ik kom hier gewoon twintig bladzijden per keer lezen. Maar serieus, Ruthie, zelfs niet *Witte ruis*?’

Op vrijdag kwam een man van in de veertig die niet beroemd was bij het grote publiek maar een cultaanhang had bij mijn studiegenoten en mij – een onderscheid dat ik toen nog niet begreep – een lezing geven, en enkele tweedejaars die in een huis aan de andere kant van de rivier woonden gaven de afterparty. De brieven over de beurs waren nog steeds niet gearriveerd, dat dacht ik tenminste toen ik om half zes met mijn vriendin Dorothy ging eten in een Thais restaurant; we aten vroeg om goede plaatsen te hebben bij de lezing, die zou plaatsvinden in de aula van de universiteit. Maar toen ik ging zitten zei Dorothy: ‘Ik heb een Franklin gekre-

gen. Heb jij een Peaslee gekregen? Ik zal mijn jaloezie van me afzetten en blij voor je zijn als dat zo is.'

In feite had ik helemaal geen post ontvangen, na alweer een uitputtende dag waarin ik de postbode had gestalkt. Toen ik dit aan Dorothy vertelde, voegde ik eraan toe: 'Of denk je dat Lorraine mijn brief heeft gestolen?'

'Ja, vast,' zei Dorothy.

'Nee, echt,' zei ik.

'Nee,' zei Dorothy. 'Hij zal er nu wel zijn. Zullen we het eten overslaan en gaan kijken?'

Hoewel ik een kwartier geleden het huis uit was gegaan overwoog ik dit. Toen zei ik: 'Ik heb deze hele week verspild met wachten en ik weet sowieso zeker dat ik geen Peaslee heb gekregen. Maar als ik niet ga kijken, kan ik tot na het feestje van vanavond doen of ik er een heb. Als Schrödingers kat.'

'Ha,' zei Dorothy, waarna haar gezicht vertrok, haar ogen vol-schoten en ze zei: 'Het kan me niet schelen dat ik volgend jaar tekstschrijven moet geven, maar de afgelopen paar weken zijn gewoon zo verontrustend en gekmakend geweest. Het is net een referendum over onze toekomst.' Ik was dol op Dorothy, en haar ogen schoten diverse keren per dag in mijn bijzijn vol, en waarschijnlijk ook diverse keren zonder dat ik erbij was. Heel veel mensen binnen onze studie waren openlijk emotioneel op een manier die ik mezelf in mijn kindertijd met zo veel succes had afgeleerd dat ik het bijna echt niet meer was. Voor ik aan mijn master begon had ik me nooit normaal gevoeld, maar hier was ik competent en aangepast op het saaie af. Ik volgde al mijn colleges. Ik leverde alles op tijd in. Ik keek de mensen aan. Uiteraard was ik chronisch verdrietig en uiteraard sluimerden er diverse fobieën in me, maar op dit moment was niets van dat alles bepalend voor mijn gedrag. Ik bezat ook geen dierlijk charisma en had niets geheimzinnigs, en ik wist niet, hoewel ik me dat vaak afvroeg, of charisma soms

correleerde met talent. Daarom had Dorothy gelijk, die beurs leek inderdaad op een referendum.

In de aula vonden Dorothy en ik allebei een plaats aardig voor-aan, naast Jay en Bhadveer, die we, zonder dat zij het wisten, onze nepvriendjes noemden. Jay was lang en stevig, en Bhadveer was van gemiddelde lengte en mager, en we waren alle vier single en trokken vaak met elkaar op. Bij wijze van begroeting zei Jay: 'Ik ga niet vragen wat voor beurs jullie hebben gekregen en ik wil ook niet dat jullie dat aan mij vragen, en als het iets is wat jullie beslist moeten bespreken, ga dan ergens anders zitten.' Dorothy was de rij voor me in gegaan en ze wierp een blik achterom en trok haar wenkbrauwen op, en ik zei geluidloos: *Retoriek*? En ze knikte. Dat was de slechtste beurs, afgezien van geen beurs krijgen, wat een handjevol studenten in feite overkwam. Of misschien was Retoriek nog erger dan niets, want als je niets kreeg kon je een andere baan zoeken, maar met Retoriek moest je vijf dagen per week lesgeven voor vierenzestighonderd dollar per jaar. Dorothy en ik zeiden hardop: 'Geen probleem' en 'Nee, dat is prima.'

De aula liep vol, wat inhield dat er ongeveer vijfhonderd mensen verschenen om de man met de cultaanhang te horen, die bij ons was afgestudeerd. Hij droeg een los shirt over baggy jeans en versleten wandelschoenen, en halverwege zijn lezing, toen hij hakte bij een regel die hij tien jaar geleden had geschreven, zei hij: 'Verdomme, man, ik moet wat drinken,' en ongeveer zeven minuten later zette een jongen van mijn studierichting een sixpack bier op het podium, en de man rukte er een blikje uit, trok het open en liet zich vollopen. Hij zei: 'Dat is wat je nodig hebt,' en het publiek applaudisseerde enthousiast. Ik vond de man briljant en noteerde drie inzichten van hem, maar dat gedoe met het bier bezorgde me een onbehaaglijk gevoel en het zou me twee dagen tot twaalf jaar kosten om er precies de vinger op te leggen.

Na de lezing stond ik met Jay in de overvolle hal van het gebouw

toen ik Lorraine ongeveer zes meter bij me vandaag zag. ‘Help,’ zei ik. ‘Mag ik me achter je verschuilen? Ik zie mijn geschifte buurvrouw.’

‘De roker?’ vroeg Jay.

‘Ja, het is die vrouw in de zwarte leren trenchcoat.’

‘Is Lorraine de roker? Ze geeft samen met mij bijles in het schrijfcentrum. Ze is een beetje getikt.’

‘Precies.’

‘Je weet toch van haar dochter?’

‘Zou ik dat moeten weten?’

‘Ze had een tienerdochter die is overleden aan anorexia. En niet eens zo lang geleden – twee jaar of zo?’

‘Jezus,’ zei ik. ‘Misschien ben ik inderdaad een takkewijf.’

‘Daarna zou ik ook roken’

‘Ik heb al gezegd dat ik me schuldig voel.’ Het was even stil – de hal was nog vol mensen en geroezemoes – en ik zei: ‘Het is uiteraard een afschuwelijke tragedie. Maar staan de dood van haar dochter en het feit dat ze rook in mijn appartement blaast niet volkomen los van elkaar?’

Jay haalde zijn schouders op. ‘Voor haar misschien niet.’

Het was even de vraag geweest of er wel een afterparty zou zijn, aangezien heel veel mensen treurden over de beurs voor hun tweede jaar, maar in de hal van de aula ging het bericht rond dat het feestje doorging. Voor we erheen liepen, gingen Dorothy, Jay, Bhadveer en ik naar binnen bij een gemakswinkel.

‘Vanavond drink ik niet,’ zei ik tegen Dorothy.

Ze deed de glazen deur van een koelkast dicht, fronste haar wenkbrauwen en zei: ‘Waarom niet?’

Het kwam door de manier waarop de man met de cultaanhang het biertje op het podium had geopend in combinatie met mijn nieuwe informatie over Lorraines dochter, en onder andere om-

standigheden zou ik dit aan Dorothy hebben verteld – ik vertelde haar alles – maar het leek te veel om aan te beginnen terwijl Jay en Bhadveer bij de kassa stonden te wachten. Ik zei: ‘Om te voorkomen dat ik me op Doug stort.’

‘Maar als je niet drinkt stort je je ook niet op iemand anders.’

‘Laten we het hopen,’ zei ik. Doug en ik hadden nauwelijks een woord gewisseld sinds de eerste week van oktober. Nadat hij het had uitgemaakt, hadden we alleen gecommuniceerd via getypte besprekingen van elkaars werk – onze professor verlangde dat de besprekingen werden getypt – en die van Doug voor mij bestonden uit één intellectueel afstandelijke alinea waaronder hij schreef: *Het beste, Doug*, waardoor ik altijd dacht: hoe kan iemand die in me is gekomen zijn besprekingen ondertekenen met ‘Het beste’? Mijn bespreking voor hem bestond toen we uit elkaar waren uit drie velletjes op enkele regelafstand, en ze waren onpersoonlijk in die zin dat mijn commentaar over zijn verhaal ging, maar ze waren niet onpersoonlijk in de zin dat zijn verhaal autobiografisch was en dat hij wist dat ik dat wist – hij had me verteld over het visuitstapje met zijn stiefvader waarop het was gebaseerd. (*Ik denk dat dit een stuk boeiender zou zijn als de hoofdpersoon blijk gaf van meer zelfbewustzijn en de verantwoordelijkheid nam voor zijn rol bij het zinken van de boot.*) Daarna schreef ik geen besprekingen meer voor hem. Ik ging hem niet welbewust slechte adviezen geven, maar ik wilde hem niet meer een bewijs van mijn liefde geven. Tenminste, ik wilde hem wel degelijk bewijzen van mijn liefde geven – ik wilde niets liever – maar het was te pijnlijk om dat te doen wanneer mijn vermogen om zijn werk te redigeren waarschijnlijk datgene was wat hij het leukste en het akeligste aan me vond. Bovendien was hij inmiddels aan het daten met een bachelorstudent die Brianna heette.

Het was buiten donker en op de brug over de rivier belandde ik naast Bhadveer, ongeveer vijf meter achter Dorothy en Jay. ‘Je

kunt het verdomme toch niet geloven van Larry?’ vroeg Bhadv eer.

‘Wacht, is Larry een Peaslee?’

‘Ja. Weet je nog dat klotestuk dat hij schreef over die nazisol-  
daat?’

‘En wie is er nog meer een?’ vroeg ik.

‘Je bedoelt afgezien van de jongen die twee duimen heeft en dol  
is op pijpen?’ Bhadv eer had zijn vuisten gebald en wees met zijn  
duimen naar zijn gezicht.

‘Heb jij er een gekregen?’ zei ik.

‘Als je je verbazing probeert te verhullen moet je meer je best  
doen. Heb jij er een gekregen?’

‘Ik heb de post van vandaag nog niet gezien, maar ik betwijfel  
het.’

‘Je hebt vast een goede kans gemaakt,’ zei hij, wat zowel hoffelijk  
leek als iets wat hij niet zou hebben gezegd als hij geen beurs had  
gekregen.

‘Bedankt voor de motie van vertrouwen.’

‘Ach, er moet minstens één Peaslee een vrouw zijn, hè?’ zei hij.  
‘En zoveel zijn er niet van jullie.’ Dat was waar. In ons cohort van  
tweeëntwintig zaten zeven meisjes of vrouwen of hoe we onszelf  
en elkaar maar zouden moeten noemen – ik was zelf niet conse-  
quent op dat punt.

Ik zei: ‘Goed, jij, Larry en twee van wie we het niet weten.’

Feestjes van onze studierichting waren vaak vreemd – soms wer-  
den ze gehouden op een boerderij die een groep studenten een  
paar kilometer buiten de stad huurde, en soms werd er lsd ge-  
bruikt, waardoor het niet al te ongebruikelijk was om, laten we  
zeggen, een dichter van drieëntwintig die was opgegroeid in San  
Francisco en zijn bachelor had gehaald aan Brown, aan te treffen  
terwijl hij in zijn ondergoed door een bevroren maisveld dwaalde –  
en zodra we arriveerden wist ik dat dit feestje extra vreemd zou

worden. Een tweedejaars die Chuck heette stond bij de voordeur met een Pez-houder waar een schedel op stond, en wanneer er mensen naar binnen gingen bood hij hun een snoepje aan en als het in hun handpalm landde zei hij: 'Memento mori.' Door een mengeling van intuïtie en strategisch rondkijken, wist ik ogenblikkelijk dat noch de man met de cultaanhang noch Doug aanwezig was.

In de keuken, waar Dorothy stond te wachten om haar sixpack in de koelkast te zetten, draaide het meisje/de vrouw voor haar, die Cecilia heette, zich abrupt om en siste: 'Wil je alsjeblieft als de sodemieter uit mijn persoonlijke ruimte gaan?'

Dorothy en ik sloten ons aan bij een gesprek dat vijf mensen voerden, en het werd al snel duidelijk dat een van hen, Jonah, de derde Peaslee was. Jonahs moeder had in de jaren tachtig meegespeeld in een populaire soap op de late avond en in Jonahs verhalen, in allemaal, kwam auto-erotische verstikking voor, waar ik nog nooit van had gehoord en wat Dorothy aan me had moeten uitleggen. Maar Jonahs beschrijvingen van auto-erotische verstikking waren ingenieus, en het nieuws dat hij een Peaslee was vormde geen belediging voor mijn gevoel van rechtvaardigheid.

We speculeerden met elkaar over de vraag wie de vierde Peaslee was, en we waren het erover eens dat het Aisha was, een van de twee zwarte mensen binnen onze hele studie, die eind dertig was en daarvoor anesthesioloog was geweest. Ze kwam zelden op feestjes, wat ik respecteerde. Ik kon er niet wegblijven – stel je voor dat er iets gewaagds gebeurde en/of dat Doug in de stemming was voor een hereniging? Het was formeel ook mogelijk dat Marcy de vierde Peaslee was, een vrouw van begin dertig en getrouwd, met een kind van twee dat altijd ziek was. Er werd echter algemeen aangenomen dat Marcy heel slecht schreef; ik had meer dan eens de suggestie gehoord dat ze door een administratieve fout tot de studie was toegelaten.

Ik was in de woonkamer, zat naast Bhadveer op een vensterbank, toen drie meisjes/vrouwen samenkwamen voor een groepshug die, en ik overdrijf niet, vijf minuten duurde. Dat waren de enige vrouwen in mijn jaar, afgezien van mij, Dorothy, Aisha en Marcy. Er was aardig wat ruimte om hen heen, waardoor iedereen aan de rand van de kamer getuige was van de omhelzing, waar het, zoals ik aannam, ook om ging. Tijdens de eerste paar seconden dacht ik: *Oké, jullie zijn beslist geen van alle een Peaslee*, wat de Aisha-theorie aannemelijk maakte – of kon ik het zijn? Was er een kans? Moest ik opstappen om naar mijn post te gaan kijken? – en toen de omhelzing de dertig seconden naderde, dacht ik: *We snappen het goddorie, jullie zijn sterke vrouwen die elkaar steunen, zelfs wanneer het systeem jullie heeft belazerd*, en na een volle minuut trok ik gezichten en had ik een hekel aan alle drie, hoewel ik onder normale omstandigheden maar aan een van hen een hekel had, omdat ze virtuoos presteerde en ze je vaak met alle geweld wilde vertellen over de zinvolle gesprekken dat ze met conciërges had gevoerd of over het gezonde, voedzame volkorenbrood dat ze die middag had gebakken.

Bhadveer zei: ‘Ik probeer te bepalen of ik me door het waarnemen van een groepshug meer of minder slecht op mijn gemak voel dan door het deelnemen eraan.’

‘Als je eraan deelnam kon je anderen in elk geval bepotelen.’

‘Je hebt een leuke manier van denken, Flaherty.’ Bhadveer noemde me altijd bij mijn achternaam. Toen zei hij: ‘Hebben Genevieve en Tom een open huwelijk?’ Genevieve was een tweedejaarsdichter en Tom was haar man, die een normale mensenbaan had, mogelijk in de IT.

‘Niet dat ik weet,’ zei ik. ‘Waarom?’

‘Omdat ze vanavond duidelijk Milo aan het versieren is. Kijk maar.’ Nu Bhadveer erop wees, zag ik dat Genevieve en een eerstejaars die Milo heette aan de andere kant van de kamer buiten-

gewoon dicht bij elkaar op een bank zaten en intens in gesprek waren.

Ik zei: 'Is haar man hier?'

'Alles wijst erop van niet.'

Ik speurde de kamer rond en daarbuiten, naar de voordeur, die elke twee minuten openging om meer mensen binnen te laten.

'Doug is hier ook niet, als je hem eigenlijk zoekt,' zei Bhadveer.

'Heb je gehoord dat iedereen denkt dat Aisha de vierde Peaslee is?'

Bhadveer maakte een schamper geluid.

'Waarom niet?' zei ik.

'Behalve dan dat haar werk waardeloos is?'

Ik was oprecht verbaasd. 'Aisha's werk is niet waardeloos. Bovendien is Larry's werk waardeloos en hebben ze hem een Peaslee gegeven.'

'Ik zeg niet dat ze dom is,' zei Bhadveer. 'Ze heeft medicijnen gestudeerd. Ze is gewoon geen goede schrijver.'

Ik fronste mijn voorhoofd. 'Zit er een raciale ondertoon in dit gesprek?'

'Nee, maar dat kan wel als je dat wilt. Verlicht me, o wit meisje uit de buitenwijken.' Hij nam een slokje bier en voegde eraan toe: 'Aisha is bloedmooi, hè?'

Ik knikte.

'Er is nog nooit grote literatuur geschreven door een mooie vrouw.'

Ik staaarde hem een paar seconden aan. 'Dat is belachelijk.'

'Noem maar een boek. Ik wacht.'

'Virginia Woolf was een schatje.' Van alle dwaze dingen die ik tijdens mijn studie heb gezegd, kwelt deze me het meest. Maar ik had er niet meteen spijt van.

Bhadveer schudde zijn hoofd. 'Je denkt aan die ene foto die is genomen toen ze wat, negentien was. En dat is een beetje en profil,

hè? Om haar lange gezicht te verhullen. Waarom toch dat lange gezicht, Virginia?’

Ik noemde een schrijver die twee jaar voor onze komst bij ons was afgestudeerd, die naar verluidt een voorschot van een half miljoen had gekregen voor haar eerste roman. ‘Heb je haar in het echt gezien?’ vroeg Bhadveer, en ik gaf toe dat ik haar nog nooit had gezien. ‘Ze haalt het meeste uit wat ze heeft, maar ze is niet mooi.’ Toen voegde hij eraan toe: ‘Vat dit niet verkeerd op, maar er lijkt een omgekeerde verhouding te bestaan tussen hoe sexy een vrouw is en hoe goed ze is als schrijver. Bewijsstuk A is George Eliot.’

‘Dat is werkelijk het stomste idee dat ik ooit heb gehoord,’ zei ik.

‘Dat komt doordat je honger moet hebben om een groot schrijver te zijn, en mooie vrouwen hebben geen honger. Vooruit, spreek me maar tegen.’

‘Joan Didion,’ zei ik. ‘Alice Munro. Louise Erdrich.’ Maar het leveren van tegenvoorbeelden vervulde me eerder met walging dan met voldoening. Ik stond op. ‘Ik zou kunnen doen alsof ik mijn beker opnieuw ga vullen, maar eigenlijk wil ik gewoon bij jou weg.’

Toen ik de woonkamer uitliep, viel de groepshug eindelijk uiteen.

De man met de cultaanhang was gearriveerd en werd in de eetkamer omringd door een menigte. Ik stond in de buurt van een schaal door de vakgroep betaalde kaas. Ik kon hooguit op tweeënhalve meter van hem komen, niet dat ik geprobeerd zou hebben hem rechtstreeks aan te spreken.

‘Bij Yaddo krijg je een stalen broodtrommel mee als lunch,’ zei hij terwijl hij schrijvershuizen besprak. ‘De picknickmanden zijn bij MacDowell.’

Iemand stootte me aan. ‘Ik heb gehoord dat hij zich graag laat pijpen door jonge vrouwen,’ mompelde Bhadveer. ‘Misschien moet je je aanmelden.’

‘Waarom zou ik dat doen?’ mompelde ik terug.

‘Omdat hij je dan helpt om te worden gepubliceerd.’

‘In de eerste plaats,’ zei ik, nog altijd mompelend, ‘zou ik een man van in de veertig nooit pijpen. Nou ja, niet tot ik in de veertig ben. Of minstens eind dertig. In de tweede plaats lijkt je vanavond echt bezeten te zijn van pijpen.’

‘Ik ben altijd bezeten van pijpen, Flaherty.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Dat heb je anders wel aan mij te danken.’

Bhadveer tikte met zijn bierflesje tegen mijn plastic beker water. ‘Dank je wel.’

Verbeelde ik het me, of was nu net de vraag opgekomen of ik Bhadveer ooit had gepijpt? Was hij semi-onbeholpen aan het flirten of deelde hij domweg zijn oprechte gedachten?

Ik zei: ‘Ben je al stomdronken?’

‘Ja,’ zei hij, maar het was moeilijk vast te stellen welk narratief deze informatie ondersteunde.

We zwegen en ik begon weer te luisteren naar de man met de cultaanhang, die een recente tocht met sledehonden in Alaska beschreef waarover hij had geschreven voor een mannenblad.

‘Wacht,’ mompelde ik tegen Bhadveer. ‘Clarice Lispector.’

Bhadveer keek even verward, schudde vervolgens zijn hoofd. Hij zei: ‘Clarice Lispector stelde niets voor.’

‘Doug komt vanavond niet,’ zei Dorothy. ‘Ik heb net van Harold gehoord dat hij bang is dat jij een Peaslee hebt gekregen en hij wil niet dat je hem dat onder zijn neus wrijft.’

‘Jeetje,’ zei ik. ‘Wat vleierend en beledigend tegelijk.’

‘Ik was op weg om je te vertellen dat je uiteindelijk toch kunt drinken toen ik ineens beseftte hoe ik mijn verhaal goed kan krijgen. Ik moet het allemaal overzetten naar een alwetend perspectief. Denk je ook niet? Dan kan ik het achtergrondverhaal van de